

ת"ד 10078/10/16 - מדינת ישראל נגד גברין אלפקיר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 10078-10-16 מדינת ישראל נ' אלפקיר
בפני כבוד השופטת איילת גרבי
מאשימה מדינת ישראל
נגד גברין אלפקיר
נאשמים
החלטה

1. ביום 31.10.16 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של סטיה מנתיב נסיעה בנסיבות מחמירות, התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, נהיגה במהירות בלתי סבירה, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף בדרך וגרימת חבלות של ממש.

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו מחמת הספק.

2. בהתאם לאמור בכתב האישום ביום 9.6.16 בסמוך לשעה 06:00 נהג הנאשם באוטובוס בכביש הגישה לשוב אשכולות. הכביש בו נהג הוא כביש דו סטרי ובו נתיב לכל כוון, כאשר קו הפרדה לבן כפול רצוף מפריד בין שני הנתיבים. באותה עת נהגה ממול כוון נסיעתו של הנאשם נהגת הרכב המעורב אלקובי מוניק, ברכב פרטי.

הנאשם נהג בקלות ראש וגרם לתאונת דרכים עת נסע במהירות בלתי סבירה בנסיבות ובתנאי הדרך, באופן שמנע ממנו את השליטה ברכב וכתוצאה מכך סטה מנתיב נסיעתו שמאלה, תוך חציית קו הפרדה לבן רצוף לנתיב הנגדי, והתנגש עם פינה קדמית שמאלית של רכבו בפינה קדמית שמאלית של הרכב המעורב. כתוצאה מהתאונה נגרמו לנהגת הרכב המעורב חבלות של ממש המתוארות בכתב האישום והיא נזקקה להליך ניתוחי ואושפזה למשך 32 יום.

3. בעת המענה לכתב האישום, הודה הנאשם באירוע התאונה אך כפר באחריותו לתאונה. מטעם המאשימה העידו הבוחן שרון סולומון, הבוחן ארז אביגזר (להלן: **הבוחן**), ונהגת המעורבת - מוניק אלקובי.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם והמומחה מטעמו, מר יואב קיץ (להלן: **מומחה ההגנה**).

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

4. המאשימה בסיכומיה סקרה את עדויותיהם של עדי המאשימה וטענה כי בעדותו של הבוחן לא נמצאו

עמוד 1

סתירות, לאחר שהבהיר כי מצא את מקום האימפקט בנתיב נסיעתו של הרכב הפרטי המעורב.

ביחס לפרשת ההגנה טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם סתר את עדותו בבית המשפט ביחס להודעתו במשטרה והודה בכך כי חצה את פס ההפרדה הלבן. באשר לעדות המומחה מטעם הנאשם, טענה המאשימה בסיכומיה כי זה התבסס על ספרות מקצועית שאיננה רלוונטית וכי מסקנותיו אינן עומדות בקנה אחד עם התמונות שצילם הבוחן בזמן אמת בשטח.

עוד ציינה ב"כ המאשימה בסיכומיה כי חוות דעתו של הבוחן שרון סלומון לעניין פענוח דסקת הטכוגרף - ולפיה מהירות האוטובוס בו נהג הנאשם עמדה בזמן האימפקט על 61 קמ"ש, לא נסתרה.

5. לסיום טענה המאשימה כי יש לקבל את עדויות עדי התביעה ואת חוות דעתו של הבוחן ואת קביעתו לעניין מקום האימפקט וכי יש לקבל את מסקנותיהם של בוחני המשטרה בהיותם: **"אנשים מקצועיים ובלתי תלויים"**. (סעיף 15 לסיכומי המאשימה)

באשר לעדותו של עד המומחה מטעם ההגנה, טענה המאשימה כי אין לקבל את מסקנותיו שכן לא יצא לשטח, וטענותיו בחוות דעתו הינן: **"גיבובי סברות שלא ניתן לבסס עליהן כל ממצא, מה גם שהן עומדות בסתירה מוחלטת לספרות המקצועית שעליה הוא התבסס"** (סעיף 16 לסיכומי המאשימה).

עוד יצוין כי לסיכומי המאשימה צורפו מסמכים שונים מאת אגף התנועה הארצי - מסמכים אלה לא הוגשו בעת שמיעת פרשת התביעה, וכבר כעת יודגש כי אין בדעת בית המשפט לקבל מסמכים אלה או להסתמך על האמור בהם במסגרת הכרעת דין זו.

6. בסיכומי הנאשם ביקש ב"כ הנאשם לקבוע כי אין כל ראיה לכך כי הנאשם נהג במהירות בלתי סבירה, שכן המהירות המותרת בקטע הכביש בו ארעה התאונה הוא 80 קמ"ש ועל פי עדות הבוחן שרון סלומון, מהירות נהיגתו של הנאשם היתה המהירות המותרת ואף נמוכה ממהירות זו.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הבוחן גיבש את עמדתו ביחס למקום בו ארעה התאונה לאחר שהבחין בחריץ בכביש, וזאת מבלי להביא בחשבון מרכיבים נוספים מהם ניתן ללמוד כי רכב הנאשם לא היה זה שסטה ממסלולו.

לטענת ב"כ הנאשם אין חולק על כך כי החריץ עליו הסתמך הבוחן כמקום האימפקט, נוצר כתוצאה מפגיעה של חלק מתכתי מרכבה של הנהגת המעורבת בכביש, ואולם יש לקבוע איזה חלק גרם לחריץ זה, ובהעדר קביעה זו לא ניתן לדעת מה היה מיקומו של הרכב המעורב בעת התאונה ובהחלט יתכן כי הנהגת המעורבת היא שסטתה לכוונו של הנאשם.

7. **ב"כ הנאשם הדגיש כי הבוחן אישר בחקירתו כי לא ערך בדיקת התאמת נזקים, כי לא ראה בכך צורך.**

ב"כ הנאשם דן בסיכומיו בחשיבות עריכתה של בדיקת התאמת נזקים, ואי עריכתה של בדיקה זו על ידי הבוחן מהווה כשל משמעותי. עוד ממשיך וטוען בעניין זה ב"כ הנאשם כי הבוחן לא ידע לומר אלו מחלקי הרכב המעורב הם שגרמו לחרץ.

לטענת ב"כ הנאשם תשובותיו של הבוחן ממחישות עד כמה בדיקתו לא היתה מעמיקה, שכן אילו היה עורך בדיקה מעמיקה, בדיקה זו היתה מעלה כי החרץ נגרם כתוצאה מפגיעה של חלק מתכתי של הצד הימני של הרכב המעורב - כפי שטען מומחה ההגנה ועל כן נהגת הרכב המעורב היא זו שסטתה לנתיב הנגדי.

8. עוד טען ב"כ הנאשם כי על אף שהבוחן לא מדד את רדיוס העקומה, ציין ללא כל תימוכין וללא בדיקת התאמת נזקים כי הנאשם קיצר את העקומה, ולצורך האמור צריך היה להכנס לנתיב הנסיעה הנגדי - הגם שטענה זו כלל לא עלתה בכתב האישום.

9. באשר לעדותה של הנהגת המעורבת, ציין הנאשם כי עדותה באשר לאופן בו ארעה התאונה איננו תואם את התיאור בכתב האישום, שכן במקום התאונה אין עקומה של 90 מעלות כפי שציינה הנהגת המעורבת, ובניגוד לטענתה כי לא יכולה היתה לפנות ימינה בשל תהום מצד ימין, הרי שבימין הכביש ישנו מעקה אשר היה מונע ממנה להגיע לתהום.

גם הנהגת המעורבת לא ידעה לומר היכן ממוקם היה רכבה לפני התאונה, ואף התיאור שמסרה כי דובר בתאונה חזיתית אינו תואם את עובדות כתב האישום.

בניגוד לטענת המאשימה בסיכומיה הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם לא אישר בעדותו כי סטה לנתיב הנגדי לכוון נסיעתו.

ב"כ הנאשם ביקש לקבל את מסקנותיו של מומחה ההגנה, המבוססות על הנתונים שאסף הבוחן ודבריו לא נסתרו.

באשר לטענת המאשימה בביקורתה את עבודתו של מומחה ההגנה, טען הנאשם כי חוקי הפיזיקה לא השתנו וכי הספרות המקצועית משלימה זו את זו, ובסופו של יום ביקש לקבל את טענת מומחה ההגנה כי הממצאים בשטח יכולים בהחלט להצביע על כך, כי הנהגת המעורבת היא זו שסטתה לכוון הנסיעה הנגדי.

דין והכרעה

10. תחילה העיד מטעם המאשימה הבוחן שרון סלומון אשר פענח את דיסקת הטכוגרף של האוטובוס בו נהג הנאשם. על פי עדותו מהירות השיא האחרונה בה נהג הנאשם היא 76 קמ"ש פלוס מינוס 6 קמ"ש, ובמהלך מהירות זו אובחנה האטה למהירות של 61 קמ"ש, והכל בכפוף לסטיה של 6 קמ"ש פלוס מינוס.

אני סבורה כי בנסיבות אלה ונוכח הקביעה כי המהירות המותרת באותו קטע כביש עמדה על 80 קמ"ש, הרי שלא עלה בידי המאשימה להוכיח או להראות כי הנאשם נהג במהירות בלתי סבירה או במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך, שכן כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, הנאשם נהג במהירות המותרת ואף במהירות נמוכה מכך.

יצוין כי גם בסיכומי המאשימה, לא טענה ב"כ המאשימה דבר לעניין נהיגתו של הנאשם במהירות מופרזת או במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, ועל כן אין בידי לקבוע בנסיבות העניין כי המאשימה הוכיחה נתון עובדתי זה בכתב האישום.

המאשימה לא הראתה לשיטתה באיזו מהירות התאונה הייתה נמנעת.

בעדותה של **הנהגת המעורבת - מוניק אלקובי**, ציינה כי במקום בו ארעה התאונה היתה כהגדרתה "פניה מאד חדה של 90 מעלות". בעניין זה יצוין כי תיאור זה של הכביש כלל אינו מופיע בכתב האישום ואף לא בדוח הבוחן.

בנוסף לכך טענה הנהגת המעורבת כי נתיב נסיעתה לא אפשר לה לבצע כל פניה ימינה שכן יש תהום מצד ימין. גם בעניין זה כפי שהדבר נראה מלוח התצלומים אשר הוגש וסומן 4/ת, הרי שמשני צידי הכביש ישנו מעקה בטיחות.

עוד טענה הנהגת המעורבת כי האוטובוס הגיח מולה.

גם בעניין זה כתב האישום אינו מתאר תאונה חזיתית, אלא תאונה בה התנגש הנאשם עם פינה קדמית שמאלית של רכבו בפינה קדמית שמאלית של הרכב המעורב.

עוד בעדותה לא ידעה הנהגת המעורבת לומר היכן ממוקם היה רכבה לפני התאונה (עמוד 20 לפרוטוקול שורה 24) ואף לא ידעה להסביר מדוע מתארת כי התאונה היתה תאונה חזיתית, כאשר התיאור על פי כתב האישום הוא של פגיעה בפינה השמאלית של שני כלי הרכב.

עבודתו של הבוחן המשטרי

11. בחוות דעתו של הבוחן קבע הבוחן בפרק "המסקנות" כי מהממצאים שמצא בזירת התאונה הגיע למסקנה כי הנאשם אשר נהג בכביש הגישה לישוב אשכולות נסע בעקומה שמאלה, סטה מנתיב הנסיעה, עבר קו הפרדה לבן כפול רצוף המחלק את הכביש והתנגש עם פינה קדמית שמאלית בפינה קדמית שמאלית של הרכב המעורב שהגיע ממולו.

עוד קבע הבוחן כי מקום האימפקט נמצא במרחק של 1.6 מ' ממרכז השטח שבין הקווים הלבנים המחלקים עמוד 4

את הכביש.

הבוחן סימן את מקום האימפקט בתמונה מספר 3 בתוך נתיב נסיעת הרכב המעורב.

12. אין מחלוקת והבוחן אישר זאת בחקירתו מספר פעמים כפי שיובהר בהמשך, כי לא ערך בדיקת התאמת נזקים.

המחלוקת בין הצדדים היא אם כן בשאלה מי מכלי הרכב סטה לנתיב הנסיעה הנגדי - רכבו של הנאשם או רכבה של הנהגת המעורב.

על חשיבותה של בדיקה זו והאופן בו יש לערוך אותה יפורט בהמשך.

13. הבוחן בחקירתו הנגדית לא ידע לומר באשר לממצאים שנמצאו על הכביש, (נוזלים, חריצים ושברים נוספים) לאלו מכלי הרכב הם שייכים.

כך השיב בחקירתו הנגדית לשאלה ביחס לקביעתו בסעיף 9 לחוות הדעת באשר לשברי הזכוכיות, באיזו שמשה שהתנפצה מדובר:

"ש. איזו שמשה?

ת. אני לא זוכר.

...

"ש. אז למי שייכים הזכוכיות האלה ואני מפנה אותך לסקיצה שיש שם פיזור רחב של שברי זכוכית בסימן ה'?

ת. אני לא זוכר כרגע. אני לא יודע להגיד בדיוק אם זה מהאוטובוס או מהרכב הפרטי.

...

ש: אני מפנה אותך לת/5, לפי הנזק של האוטובוס... אתה לא מציין דבר לגבי הזכוכיות...?

ת. אני לא זוכר ואני לא יכול כרגע להשיב לך. זה לא רשום בדוח. אם הייתי זוכר על משהו שהיה שם הייתי אומר." (עמוד 10 לפרוטוקול).

הבוחן אישר כי לא ערך בדיקת התאמת נזקים בין האוטובוס לבין הרכב המעורב:

"ש. אתה עשית מבחן התאמת נזקים בין האוטובוס לבין הרכב המעורב?

ת. לא.

ש. למה?

ת. כי לא ראיתי צורך. מקום התאונה ידוע, הנזקים בכלי הרכב נראים, אפשר לדעת איך התרחשה התאונה ובאיזה מקום בכביש.

ש. איזה חלק של איזה רכב קרס וגרם לחריץ?

ת. הרכב הפרטי כפי שאפשר לראות בתמונות יש לו נזק כבד. החריץ יכול להגרם מכל מיני חלקים של הרכב ולא קרס חלק אחד. אני לא יכול לדעת איזה מהחלקים הוא שגרם לחריץ מאחר ולרכב הפרטי יש נזק כבד.

ש. האם אתה בדקת בתוך החריץ אם יש סימן מתכתי המתאים לאחד מכלי הרכב?

ת. לא. כשנוצר חריץ בכביש לא נשאר צבע מכלי הרכב. החריץ נוצר ממשוה מתכתי, גם חלקים קטנים יכולים לגרום לשריטות והם פוצעים את האספלט.

ש. האם מצאת סימן אספלט על אחד מחלקי הרכב... האם בדקת איזה חלק מתכתי של הרכב פגע על סמך פגיעה?

ת. מאחר ולרכב הפרטי נזק גדול אז יכול שנמצא חלקי אספלט בכל מיני איזורים, פיזית לא בדקתי מאחר וראיתי את מיקום התאונה בכביש ואיזה רכב יכול להשאיר את החריץ שזה הרכב הפרטי והוא זה שקרס. (עמוד 11 לפרוטוקול).

ובהמשך:

"ש. איזה חלק יצר את האימפקט?

ת. אני לא יכול לקבוע.

ש. תסכים איתי שהחריצה מתבצעת רק לאחר מגע של חלק מתכתי בכביש?

ת. כן, כתוצאה ממגע של קריסה של חלק מהרכב כתוצאה מההתנגשות.

בדיקת התאמת נזקים

14. על חשיבותה של בדיקת התאמת הנזקים ברכב המעורב, ציין **יעקב בשן** בספרו "**חקר תאונות דרכים, פענוח ושחזור**" - התשנ"ד - 1994, כי הנזקים הנגרמים לרכב בשעת התאונה, יכולים לסייע לבוחן בקביעה ופענוח - כיצד ארעה התאונה. סימני הנזק יכולים ללמד לא רק מה נפגע, אלא גם את כוון המכה וממה היא נגרמה.

הבדיקה מתייחסת לפחים מעוכים, פגיעות בצבע ושריטות. גם חלקים שנקרעו מעל הרכב, יעידו כיצד הם קיבלו את המכה, מאיזה כוון, ולעיתים - גם על עוצמת המכה.

15. בהמשך מציין כי כאשר התאונה היא בין שני כלי רכב, יש לבדוק אם אחד מהם לא שרט וגרד את צבעו של השני, תוך "שנטל" ממנו צבע או שהטביע את צבעו על פני הרכב השני.

בהזדמנות זו יכול הבוחן לחפש ולמצוא התאמה בין נזקים בשתי המכוניות, ותוך הצבת הנזקים זה ליד זה בכוון ממנו באות המכות. המחבר מדגיש כי כל הממצאים חייבים להרשם במדויק, על אף שבתחילה ולמראית עין

נראה שאין בהם צורך.

לסיום מדגיש כי:

"יחד עם זאת, לעולם לא יתעלם הבוחן מראיות המתגלות במקום, רק בגלל שהן מובילות לכיוון חקירה שונה מזה הנראה לו" (עמודים 84 עד 86).

16. הבוחן בענייננו נמנע מלערוך התאמת נזקים שכן לטענתו יכול היה להבחין על פני השטח במקום בו ארעה התאונה, והניח מראש כי מאחר שמרבית הנזק הכבד נגרם לרכב המעורב, בצידו השמאלי, הרי שחלק מסויים - אשר הבוחן לא ידע להצביע באיזה חלק מדובר, מחלקו השמאלי של הרכב המעורב, הוא זה שגרם לחריץ אשר לטענת הבוחן הצביע על מיקום האימפקט.

17. בת"ד 12243-08-10 מ"י נ. אריאלי, עמד כב' השופט בנג'ו, על ערכו הראייתי של הניסוי וציין לעניין זה את תפקידו של הבוחן המשטרתי כבעל הכשרה לבחון תאונות, לנתח זירת תאונה ולהגיש את ממצאיו בעניין זה לבית המשפט בדוח מיוחד שהוא עורך לצורך העניין, המשמש בהתאם לסעיף 27 לפקודת התעבורה כראיה קבילה.

כך הדגיש בית המשפט כי בין יתר הבדיקות שעורך הבוחן גם בדיקת התאמת נזקים.

באותו עניין תהה בית המשפט, כפי שיש לתהות גם בענייננו, כאשר הבוחן המשטרתי לא עורך ניסוי או בדיקת התאמת נזקים על פי הכשרתו ומומחיותו כבוחן תאונות דרכים, מה מותר הבוחן המשטרתי הנכבד על פני כל אדם אחר בעשותו את "הניסוי והטעיה" בניסוי שערך. בית המשפט מציין כי הבוחן לא הפעיל ניסיון או מומחיות מסוימת הנתונה לו, לא ערך חישובים מיוחדים ולא ביצע מדידות מסוימות, וכי ראובן ושמעון יכולים היו לבצע את אותו ניסוי כפי שביצע אותו הבוחן באותו עניין.

18. בעניינו כאמור העיד הבוחן כי רק ממבט על הכביש ומזיהוי החריץ שנוצר באספלט ידע לומר מהו מיקום האימפקט, ומי מכלי הרכב המעורבים בתאונה הוא זה שסטה לנתיב הנסיעה הנגדי - וזאת ללא עריכת כל בדיקת התאמת נזקים, אשר היה בה כדי לקבוע במדויק איזה חלק או חלקים ברכבה של הנהגת המעורבת הוא שגרם לחריץ בכביש, ולאחר מכן ניתן היה ללמוד האם היתה זו דווקא הנהגת המעורבת אשר סטתה לנתיב הנגדי.

19. בעניין אריאלי, מדגיש בית המשפט את ההבדל אילו היה מבצע את הניסוי מהנדס תנועה או פיזיקאי, שכן לאלו, ידע הכשרה מתאימה וכלים אמפיריים לבחינת סוגיות שונות בחקר תאונות דרכים.

יוזכר כי בעניינו מומחה ההגנה הוא מהנדס חומרים בהכשרתו (למרות שלמרבה הצער בחרה ב"כ המאשימה

להקדיש זמן רב בחקירתו הנגדית של מומחה ההגנה, לכישוריו של המומחה, על אף שעסק כבוחן ותאונות דרכים במשטרת ישראל משנת 1995 ועד שנת 2009).

יצוין כי מומחה ההגנה נתן בחוות דעתו בין היתר הסברים מתחום הפיזיקה כיצד לדעתו ארעה התאונה.

20. בעניין גמ"ר 4609-10-14 מ"י נ. בושרי, נדונה תאונת דרכים בין רכב פרטי לאופנוע. המחלוקת בעניין זה נסובה סביב מיקום המנוח שנהג באופנוע על הכביש בעת התאונה, כאשר המחלוקת היתה האם המנוח נסע תחילה על השול, וסטה לפתע ובמהירות אל תוך הכביש.

בין הצדדים נתגלעה מחלוקת באשר למסקנות הבוחן ביחס לחריצים שנמצאו בזירה.

הבוחן ביצע הבוחן בדיקת התאמת נזקים בין החריץ ורגליות האופנוע ומצא כי בתוך הברזל המרובע נמצא אספלט, שנאסף תוך כדי שהאופנוע גורף אותו ופוגע באספלט ומושך את החריץ. כך למעשה ידע הבוחן כי החריצים מתאימים בדיוק לפרופיל של האופנוע.

יתרה מכך, נמצאו שפשופים של האספלט ברגליות וניתן היה להבחין כי מדובר בשפשוף טרי. החריצים כאמור הובילו את הבוחן למסקנה באשר לכוון תנועת האופנוע, פגיעתו בגדר ועד לעצירתו. כמו כן ניתן היה לראות את מיקומו של האופנוע ביחס לנתיב הנסיעה כאשר הרגליות עומדת על החריץ.

יתרה מכך הבוחן התייחס להמשך החריצים שנוצרו באופנוע לאחר הפגיעה ומהם ניתן היה לדעת את מסלול האופנוע לאחר הפגיעה.

ביחס לאופן ביצוע בדיקת התאמת הנזקים, הבדיקה בוצעה באופן שנמצאה התאמה מלאה בין תחתית האופנוע והחריצים אשר נגרמו בכביש מתחתית האופנוע והרגליות, המצביע על מקום האימפקט.

21. גם בת"ד 11025-11-17 בעניין מ"י נ. זכאי, ציין כב' השופט סעדון את חשיבות עריכת בדיקת התאמת הנזקים, וקבע כי הנאשמת טענה בעדותה כי נהג האופנוע המעורב נפל מבלי שהיה מגע קודם בין כלי הרכב. בית המשפט קבע כי על מנת לאשש או להפריך גרסה זו, היתה המשטרה חייבת לבצע התאמה בין הנזקים על האופנוע (באגוז) לבין הנזקים שמצופה היה למצוא ברכב הנאשמת אם היו כאלה בעקבות התאונה. כך, היתה יכולה המשטרה להשוות בין מצבו של רכב הנאשמת לאחר התאונה למצבו בעת שנמסר לידי הנאשמת ולהסיק מסקנות מן ההשוואה.

22. משלא התקיימה בענייננו בדיקת התאמת הנזקים המחייבת והמתבקשת בנסיבות העניין ממנה ניתן היה ללמוד איזה חלק באיזה כלי רכב גרם לחריץ הנראה בלוח התצלומים, הרי שלא ניתן לשלול את האפשרות הסבירה שהעלה המומחה מטעם ההגנה באשר לאופן התרחשות התאונה.

בדיקת התאמת הנזקים יכולה היתה ללמד על מיקומם של כלי הרכב בעת ההתנגשות וכן לאשר או לסתור את מסקנתו הנחרצת של הבוחן, כי היה זה רכבו של הנאשם שסטה לנתיב הנסיעה הנגדי.

גרסת הנאשם

בסיכומי המאשימה ביקשה המאשימה לקבוע כי הנאשם הודה כי אכן סטה לכוון נתיב הנסיעה הנגדי. ואולם בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כאשר עומת לכאורה עם קביעת הבוחן כי התאונה ארעה בנתיב הנסיעה הנגדי דברים אלה:

"אני לא יודע מה להגיד. זה לא הגיוני שאני לקחתי חצי מהנתיב שלה, אז הרכב שלה היה צריך להיות מתחת לאוטובוס ולא בנתיב שלה, זה לא הגיוני" (עמוד 24 שורות 14-15).

בהמשך טען כי הבוחן היה "נעול" כלשונו על כך כי הנאשם אשם בגרימת התאונה שכן לטענתו:

**"ש. הבוחן קבע שהתאונה היתה באמצע הנתיב הנגדי?
ת. אני אומר שזה לא נכון וגם לא הגיוני. על הקו הלבן באמצע. הפס הלבן הם שני פסים.
ש. 20 ס"מ מהקו הלבן זה משמעותי כי אתה צריך לנסוע הכי צמוד?
ת. אני אמרתי לי (צ"ל - לו) שאולי אני עליתי ולא סטיתי.
...
ת. אמרתי שאני לא יודע ובטוח שאני לא עברתי. אמרתי שאני לא עברתי על הפס הלבן (עמוד 25 שורות 7 ואילך).**

אם כן לא ניתן להסיק מחקירתו של הנאשם כי אישר כי בעת נהיגתו סטה לכוון הנתיב הנגדי.

23. הבוחן כאמור נמנע מעריכת בדיקת התאמת נזקים, על כל המשתמע מהמחדל שבאי קיומה של בדיקה זו, ובמצב דברים זה הציג המומחה מטעם ההגנה תרחיש סביר אחר לאופן התרחשות התאונה. תחילה הדגיש מומחה ההגנה כי לא ביצע בדיקות מטעמו בשטח התאונה, אלא הסתמך על הנתונים שנאספו על ידי הבוחן המשטרתי ומסקנותיו על יסוד אותם נתונים שונות מאלו של הבוחן.

24. מסקנתו של מומחה ההגנה היתה כי התאונה נגרמה כתוצאה מאי שמירה על הימין מצידה של הנהגת המעורבת וסטיית החלקית לנתיב נסיעתו של הנאשם.

המומחה הסביר כי כאשר קיבל הרכב המעורב מכה בזווית חדה בחלקו השמאלי, הוא נהדף מטבע הדברים לצד השני, קרי לצד ימין בכוון נסיעתו, נהדף ימינה ומכח הדיפה זו נגרם החריץ בכביש עליו הסתמך הבוחן

במסקנותיו.

25. לטענתו החריצה נוצרה בחלק התחתון בדופן ימין של הרכב המעורב ולא בנקודת המגע השמאלית בין שני כלי הרכב. משנקבע על ידי הבוחן כי החריץ נמצא במרחק 1.6 מ' פנימה מקו ההפרדה הרצוף בתוך נתיב נסיעת הרכב המעורב, ורוחבו של רכב זה הוא בין 1.60 לבין 1.70 מ', הרי שבעת המגע הדופן השמאלית של הרכב המעורב היתה בתוך נתיב נסיעתו של הנאשם.

רכבו של הנאשם תוך כדי תמרון לאחר ההתנגשות, ביצע שינוי בהיגוי וכעבור 20 מ' עצר כפי שעצר באמצע הכביש (חקירתו הראשית של המומחה עמודים 27-28 לפרוטוקול).

26. ב"כ המאשימה בסיכומיה ביקשה לקבוע כי מומחה ההגנה כאמור לא יצא לשטח ולא ביצע בדיקות מטעמו, הסתמך על ספרות מקצועית אשר לכאורה איננה רלוונטית, וכי למעשה כלשונה, טענותיו בחוות הדעת הן **"גיבובי סברות שלא ניתן לבסס עליהן כל ממצא ואף עומדות בסתירה מוחלטת לספרות המקצועית."**

המומחה מטעם ההגנה חזר והדגיש כל העת כי לא היה לו צורך לבצע בדיקות מטעמו בשטח, שכן הסתמך על הנתונים שהציג הבוחן ולא סתר את אלה. יחד עם זאת לטענתו המסקנה הנובעת מאותם ממצאים היא אחרת מזו שהסיק הבוחן.

באשר להסתמכות על ספרות מקצועית, הרי שמהדורה מאוחרת למהדורה מקורית או למהדורה קודמת של ספרות מקצועית, אינה בהכרח מבטלת קביעות במהדורה הראשונה, ולעיתים רק מוסיפה עליה, ובאשר לקביעות מומחה ההגנה מתחום הפיזיקה, הרי שבדאי לא תוכל המאשימה לטעון כי חוקי הפיזיקה השתנו במרוצת השנים.

27. בניגוד להתרשמותה של ב"כ המאשימה מעדותו של מומחה ההגנה, אשר לטענתה מסקנותיו הן בגדר גיבובי סברות שלא ניתן לבסס עליהן כל ממצא, התרשמות בית המשפט ממומחה ההגנה שונה בתכלית.

אני סבורה כי מומחה ההגנה העיד באופן מקצועי ביותר, ברור נהיר ורצוף. חוות דעתו ערוכה כראוי, תוך מתן הסברים מתקבלים על הדעת ומציגים אפשרות הגיונית וסבירה אחרת, לאופן התרחשות התאונה. זאת, בניגוד לבוחן אשר בחר להסתמך על מראה עיניים בקביעת הסיבה לתאונה, תחת עריכת בדיקת התאמת נזקים אשר מחוייב היה לבצע בענייננו, על מנת לקבוע איזה מבין כלי הרכב המעורבים בתאונה סטה לנתיב הנגדי לכוון נסיעתו.

28. לא מצאתי כי חוות דעתו של מומחה ההגנה נסתרה בחקירתו הנגדית.

מומחה ההגנה הסביר כי כתוצאה מפגיעת האוטובוס ברכב הפרטי, פיזור החלקים והנוזלים הוא לכוון תנועת האוטובוס והאימפקט נוצר כאשר האוטובוס היה בנתיב נסיעתו שלו, ואילו הדופן הימנית של הרכב המעורב היה

בנתיב נסיעת הרכב המעורב, והדופן השמאלית היתה בנתיב נסיעת האוטובוס.

מומחה ההגנה אף הסביר את ההבדל בין המונחים: "מקום האימפקט" ו"מיקום האימפקט" והבהיר כי השימוש במושג "מיקום האימפקט" מאפשר פתח להטעיות, שכן מדובר בשטח שאינו מוגדר שיכול לעמוד על ס"מ מרובע, מטר מרובע ואף ק"מ מרובע, וזאת להבדיל ממיקום האימפקט - מיקום המתייחס להתמקדות מדויקת של כלי הרכב בעת ההתנגשות. (עמוד 33 לפרוטוקול שורות 23-24).

מומחה ההגנה חזר והבהיר כי הוא הסתמך על ממצאי הבוחן אך לא על מסקנותיו. (עמוד 31 לפרוטוקול שורות 18).

עוד הבהיר כי הגם שהבוחן לא ערך בדיקת נזקים בשטח, הרי שבסעיף 5 לדוח הבוחן קבע כי ברכבו של הנאשם נגרם נזק בדופן שמאל וזאת מבלי לפרט כלל באלו נזקים מדובר ולטענתו הבוחן הסיק מסקנה ערטילאית שגויה בניגוד לממצאים שמצא.

בחוות דעתו הבהיר מומחה ההגנה כי בעת ההתנגשות, החריצים על פני הכביש נוצרים כתוצאה מהמגע בין חלקי פח או ברזל לבין האספלט ולכן קיים צורך לבדוק אלו חלקים של איזה רכב באו במגע עם האספלט כתוצאה מהאימפקט. בדיקה זו מבוצעת, כך על פי מומחה ההגנה על ידי חיפוש קפדני של חלקיקי צבע בתוך החריץ, וחלקיקי אספלט בחלקים התחתונים של כל אחד מכלי הרכב המעורבים בתאונה.

בדיקה זו חיונית לקביעה מדויקת של מצב הרכבים ביחס לרוחב הכביש בעת התנגשותם (עמוד 6 לחוות הדעת).

לסיים

משהובהר כי השאלה שבמחלוקת בין הצדדים היא איזה מבין כלי הרכב סטה לכוון הנתיב הנגדי לכוון נסיעתו, הרי שהבדיקה המתבקשת והמתחייבת בנסיבות העניין אשר היה על הבוחן לבצע היא בדיקת התאמת נזקים. בדיקה זו היתה נחוצה על מנת כאמור לקבוע איזה חלק ברכב המעורב (אין מחלוקת כי מדובר בחלק השייך לרכב המעורב) הוא זה שחרץ את החריץ אשר נמצא מרוחק 1.6 מ' מפס הפרדה הלבן הרצוף המפריד בין שני נתיבי הנסיעה.

אילו היתה מתבצעת הבדיקה כאמור ניתן היה לקבל תמונה מדויקת יותר של מערך ההתנגשות ושל מיקומם של כלי הרכב בעת ההתנגשות. משלא ביצע הבוחן בדיקה זו, הרי שהאפשרות שהציג המומחה מטעם ההגנה להתרחשות התאונה בוודאי איננה מופרכת. נהפוך הוא מדובר באפשרות הגיונית וסבירה בנסיבות העניין, באופן המעמיד בספק ניכר את מסקנותיו של הבוחן באשר לאופן התרחשות התאונה.

29. **מסקנת הבוחן באשר לאופן בו התרחשה התאונה אך ורק ממראה עיניו ובזיהוי מיקום החריץ, אין בה די. עבודתו של הבוחן היא עבודה מקצועית אשר אמורה להתבסס על ניסויים וחשובים**

שהם חלק בלתי נפרד ממומחיותו של בוחן התנועה, על מנת להציג בפני בית המשפט את כלל הנתונים הרלוונטיים לצורך הכרעה בשאלות השנויות במחלוקת.

המאשימה אף לא ביקשה להזים את עדות מומחה ההגנה בהתאם לזכותה החוקית על פי סעיף 165 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 באמצעות הבאת ראיות לסתור את מסקנת מומחה ההגנה, לא הציגה חישובים אחרים מטעמה, ובהעדר ראיות לסתור, מקובלת עלי הפרשנות שניתנה על ידי מומחה ההגנה, לממצאים שנמצאו על ידי הבוחן.

יתרה מכך, דעתי אינה נוחה מאמירת המאשימה בסיכומיה ביחס לדעתה על מסקנת מומחה ההגנה והשימוש שנעשה בתיאור מסקנותיו כ"גיבובי סברות", במיוחד נוכח העובדה כי לא הוצג כל חישוב מתמטי אחר או ראית הזמה אחרת.

ועוד יודגש כי על פניו מדובר בבדיקת התאמת נזקים הנגישה לבוחן בשטח אשר אף לא הצביע בעדותו או בדו"ח הבוחן על קשיים טכניים בביצועה. גם מלוח התצלומים ניתן להבחין כי כלי הרכב נמצאו בשטח במצב שאיננו הרוס עד כדי חוסר האפשרות לבצע את הבדיקה.

אין באמור כדי לקבוע חלילה כי הבוחן איננו מקצועי, נהפוך הוא בוחן מקצועי בעל הבנה של הממצאים בשטח ככל שהיא נכונה עבורו חייבת להיות מתורגמת לראיות ובעניינינו, איזה מכלי הרכב גרם לחריצה וכיצד אירעה התאונה.

מובן כי ניסיונו של הבוחן המקצועי הביא אותו למסקנה באשר לאופן בו אירעה התאונה אלא שהיה עליו לתרגם עבור בית המשפט ועבור הנאשם את הבנתו המחשבתית בדבר הראית אשר הובילו אותו למסקנתו הסופית. ככל שלא ניתן היה לאסוף את כלל הראיות, הרי שהיה על הבוחן להסביר את הסיבה לכך.

על כן, ככל שקיים ספק הרי שספק זה יפעל לזכותו של הנאשם.

אמנם לא בכל מקרה בו נגרמו מחדלי חקירה בשל עבודתה של היחידה החוקרת, יביא הדבר לזיכויו של נאשם, כפי שנפסק ברע"פ 2362/15 עידן בנימין נ. מ"י

"... כפי שנקבע, לא אחת, בפסיקתו של בית משפט זה, על הטוען למחדלי חקירה, להראות כי נוכח המחדלים "נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם להליך הוגן"..."

ואולם, כפי שהובהר בעניינינו, חשיבות עריכת בדיקת התאמת הנזקים היא קריטית ומשלא בוצעה במועד בידי

הבוחן, הרי שפגיעה ביכולתו של הנאשם להתמודד עם האישום נגדו ובמחדל זה נגרם לנאשם נזק ראייתי באופן שאילו היתה מתבצע הבדיקה, יכול היה להוכיח את טענתו כי לא סטה לנתיב הנסיעה הנגדי.

30. הנאשם בעדותו לא אישר ולא הודה כי סטה לכוון נתיב הנסיעה הנגדי, וגרסתו בוודאי איננה מבססת את אופן התרחשות התאונה כמתואר בכתב האישום. גם בעדות הנהגת המעורבת אין כדי לבסס את האופן בו ארעה התאונה - נהפוך הוא, הנהגת המעורבת בעדותה תארה תוואי כביש שונה מזה המתואר בכתב האישום, הן לעניין זווית העקומה והן לעניין קיומה של תהום ללא מעקה מהצד הימני, ובמיוחד לעניין התרחשות התאונה כתאונה חזיתית ולא תאונה בה נפגעו בעיקר חלקיו השמאליים של שני כלי הרכב.

31. אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

סיכומי של דבר, אני סבורה כי יש להורות על זיכוי מחמת הספק של הנאשם מהעבירות המיוחסות לו על פי כתב האישום.

עותק הכרעת הדין יישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ט, 31 יולי 2019, בהעדר הצדדים.